

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 544/2025-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ] zastúpenej Advokátska kancelária CIMRÁK s.r.o., Štefánikova 7, Nitra, proti uzneseniu Mestského súdu Bratislava III č. k. B2-51Cb/13/2017-1117 z 30. júna 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 16. septembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Mestského súdu Bratislava III (ďalej len „mestský súd“) č. k. B2-51Cb/13/2017-1117 z 30. júna 2025 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť, vec vrátiť mestskému súdu na ďalšie konanie a domáha sa priznania náhrady trov konania spojených s podaním ústavnej sťažnosti.
2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola po podaní dovolania proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6Cob/27/2023-1021 zo 16. mája 2024 vyzvaná 23. júla 2024 na úhradu súdneho poplatku 5 816 eur za podané dovolanie.
3. Sťažovateľka následne požiadala o oslobodenie od platenia súdneho poplatku. Mestský súd uznesením č. k. B2-51Cb/13/2017-1080 z 19. novembra 2024 (vydaným vyšším súdnym úradníkom) sťažovateľke nepriznal oslobodenie od platenia súdneho poplatku za dovolanie. Jej sťažnosť proti tomuto uzneseniu bola uznesením mestského súdu č. k. B2-51Cb/13/2017-1090 zo 17. januára 2025 (vydaným sudcom) zamietnutá.

4. Mestský súd vzhľadom na už uvedené sťažovateľku výzvou doručenou jej 4. februára 2025 opätovne vyzval na zaplatenie súdneho poplatku za podané dovolanie. Sťažovateľka však súdny poplatok nezaplatila a mestský súd preto uznesením č. k. B2-51Cb/13/2017-1098 zo 4. apríla 2025 (vydaným vyšším súdnym úradníkom) dovolacie konanie pre nezaplatenie súdneho poplatku zastavil. Proti tomuto uzneseniu podala sťažnosť, o ktorej mestský súd rozhodol napadnutým uznesením tak, že ju zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta, že mestský súd už pri vyhodnocovaní jej žiadosti o oslobodenie od povinnosti zaplatiť súdny poplatok za podané dovolanie jednostranne vyhodnocoval jemu dostupné informácie z verejných zdrojov (informácie z účtovných závierok), ktoré však neporovnával s údajmi tvoriacimi prílohu jej žiadosti. V dôsledku toho podľa sťažovateľky porušil zásadu voľného hodnotenia dôkazov a vyhodnotenie zo strany mestského súdu preto považuje za arbitrárne. Argumentuje, že výsledky jej hospodárenia v tom ktorom účtovnom roku majú len evidenčný a štatistický charakter a nemusia odzrkadľovať realitu v čase rozhodovania o žiadosti na oslobodenie od súdnych poplatkov. Poukázala na to, že o oslobodenie žiadala až v druhej polovici roka 2024, keď ešte neboli skompletizované tieto ekonomicko-štatistické ukazovatele. Doplnila, že hodnotenie jej spôsobilosti zaplatiť súdny poplatok k septembru roka 2024 nemôže byť posudzované z pohľadu jej ekonomických výsledkov k 31. decembru 2023, že mestský súd vôbec nezohľadnil, že len samotné rozhodnutie, ktoré bolo dovolaním napadnuté, zmenšilo jej majetok o 107 904,20 eur. Tiež namieta, že nedostala odpoveď, prečo druhá sporová strana, keď tiež mala kladný hospodársky výsledok, bola oslobodená na 90 % od povinnosti platiť súdne poplatky a sťažovateľka nie.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením.

7. Ústavný súd pripomína, že nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné

a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 200/2023).

8. Zároveň ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej rozhodovanie o súdnych poplatkoch spravidla nedosahuje ústavnoprávnu intenzitu opodstatňujúcu konštatovanie porušenia základných práv a slobôd sťažovateľa (z novej judikatúry napr. II. ÚS 224/2018).

9. Podstata argumentácie sťažovateľky v ústavnej sťažnosti smeruje proti spôsobu, akým mestský súd v jej prípade dospel k záveru, že na strane sťažovateľky nie sú splnené podmienky na oslobodenie od platenia súdneho poplatku za podané dovolanie (vzhľadom na jej majetkové pomery). Samotné rozhodnutie mestského súdu, ktorým bolo rozhodnuté o zamietnutí tejto jej žiadosti, však sťažovateľka touto ústavnou sťažnosťou nenapadla. Ústavný súd uvádza, že mestský súd v napadnutom uznesení vychádzal práve zo skutočnosti nepriznania oslobodenia zaplatiť súdny poplatok za podané dovolanie vo vzťahu k sťažovateľke, keď s poukazom na samotné nezaplatenie súdneho poplatku dospel k záveru o nutnosti zastavenia dovolacieho konania. Odvolal sa pritom na § 10 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“), z ktorého vyplýva, že ak nebol zaplatený poplatok splatný podaním žaloby, návrhu na začatie konania, dovolania alebo kasačnej sťažnosti, súd podľa § 9 vyzve poplatníka, aby poplatok zaplatil v lehote, ktorú určí, spravidla v lehote desiatich dní od doručenia výzvy; ak aj napriek výzve poplatok nebol zaplatený v lehote, súd konanie zastaví.

10. Zároveň ústavný súd odkazuje na ďalšiu časť argumentácie uvedenú v napadnutom uznesení, v ktorej mestský súd (obsadený sudcom) poukázal na to, že ním preskúmané uznesenie o zastavení dovolacieho konania (vydané vyšším súdnym úradníkom) bolo vydané práve na základe právoplatného rozhodnutia o nepriznaní oslobodenia od platenia súdneho poplatku za podané dovolanie a v nadväznosti na to (v dôsledku nezaplatenia tohto poplatku sťažovateľkou) aj v súlade s § 10 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch. Je tiež možné prisvedčiť argumentu mestského súdu, že sťažovateľkou vyslovený nesúhlas s nepriznaním jej oslobodenia od platenia súdneho poplatku za podané dovolanie (ktorý sťažovateľka uvádzala v sťažnosti, o ktorej rozhodol mestský súd napadnutým uznesením) nemá vplyv na vecnú správnosť rozhodnutia o zastavení dovolacieho konania pre nezaplatenie súdneho poplatku (pretože ide o obligatórny následok podľa zákona o súdnych poplatkoch). Za daného stavu preto ústavný súd nevidí priestor na svoju ingerenciu a na konštatovanie porušenia práv sťažovateľky.

11. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť možno považovať tú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 358/2019).

12. Ani skutočnosť, že sa sťažovateľka s názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neopodstatnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia. Stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (I. ÚS 1/2020, I. ÚS 113/2022). Ústavný súd tak ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z.

o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

13. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v jej petite.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. októbra 2025

Ladislav Dudíťš
predseda senátu